

[Lange.]

Arbejde mere end eet Sted. Hvis man derfor gennem den Bekendtgørelse, som skal udstedes, naar Lovforslaget er vedtaget, kunde ordne det saaledes, at i hvert Fald den Beregning, der skal foretages, ikke paa samme Tid foretages to forskellige Steder, af to Personaler, der maaske i Forvejen har overordentlig meget at bestille, vilde det være en stor Fordel.

Jeg skal saa blot rette et enkelt Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister. Det er maaske et Spørgsmaal, der ikke kan siges direkte at have noget med dette Lovforslag at gøre, men det meste af det, vi taler om ved dette Lovforslags Behandling, er noget, der ikke vedrører selve Lovforslaget. I Begyndelsen af denne Maaned blev det paa Grundlag af en Bekendtgørelse, som den højtærede Landbrugsminister udstedte i Juli Maaned, krævet, at dels Købmændene, men vistnok væsentligst Landmændene til en Pris af 17 Kr. 90 Øre skulde aflevere de Beholdninger af Foderkorn, som de lokale Kornnævn ikke mente de selv behøvede. Disse Beholdninger skulde saa fordeles til andre Landmænd, som havde Trang til Korn. Dette Krav om Aflevering har jeg intet at indvende imod, men jeg forstaar ikke, hvorledes man kunde kræve, at Kornet skulde afleveres til 17 Kr. 90 Øre, naar Prisen i August Maaned efter den højtærede Landbrugsministers Udtalelser i det andet høje Ting var 18 Kr. — det drejer sig ganske vist ikke om meget, kun 10 Øre, men man maa være klar over, at de paa-gældende afleverede Kornet til Priser, der laa 7 Kr. under Priserne for det nye Korn, der kort efter skulde afleveres. Efter de gældende Prisbestemmelser havde disse Mennesker foruden en 10 Øre højere Grundpris Krav paa ogsaa at faa Betaling for hollandsk Overvægt, men Bekendtgørelsen var affattet paa en saadan Maade, at de ikke havde Mulighed for at faa den 10-Øre, som de skulde have som Tillæg for August Maaned, og heller ikke havde Mulighed for at faa de 40 Øre, som de havde Krav paa efter de gældende Prisbestemmelser. Jeg vil gerne bede den højtærede Landbrugsminister besvare mit Spørgsmaal her. Jeg har faaet Henvendelse fra forskellig Side derom, og jeg har ikke kunnet se andet, end at der er sket en Fejl over for disse Mennesker; men hvis der er sket en Fejl over for dem, mener jeg, de maa have Krav paa paa en eller anden Maade at faa det Tab, der uberettiget er tilføjet dem, erstattet.

Jeg skal saa i øvrigt i Henhold til det, jeg sagde i Indledningen til min Tale, anbefale, at man stemmer for det foreliggende Lovforslag.

Fr. Kristiansen: Det foreliggende Lovforslag om en Forlængelse af Loven om Afgift paa Hvede og Hvedemel kan mit Parti tiltræde. Formaalet med denne Lov var jo ved Hjælp af denne Afgift at holde det for den jævne Befolknings Ernæring mere betydningsfulde Rugbrød nede i en forholdsvis lav og overkommelig Pris. Den Opgave synes jeg, den gældende Lov maa siges fuldt ud at have løst, uden at der i Virkeligheden kan indvindes synderligt mod den Afgift, der har været paa Hvedemelet, men ved Indtrædelsen i det nye Høstaar kommer Forholdet til at ligge ganske anderledes paa Grund af Kornprisernes Stigning, der jo, selv om denne Lov opretholdes, vil medføre en stor Stigning i Rugbrødsprisen. Da Rugbrødet, selv om Forbruget nu er mindre, end det har været forhen, dog er et af den almindelige Befolknings vigtigste Næringsmidler, er den Stigning, som der er Udsigt til, efter min Mening meget beklagelig, særlig i den nuværende Situation, og vil sikkert føles haardt i mange Smaakaars-hjem, der i den kommende Vinter sikkert vil faa en haard Kamp at bestaa med at holde sig oven Vande.

Der er jo allerede, bl. a. af den højtærede Landbrugsminister, blevet peget paa forskellige Muligheder for at bøde paa denne Stigning. Det, der for mig vilde være det mest tiltalende, var, om man nøjedes med en mindre Stigning i Brødprisen og saa lod Staten bære det overskydende Beløb. Det er den Udvej, der vilde volde mindst Ujælighed i Administrationen, for de Myndigheder, som skal administrere Loven, og det vilde ikke nødvendiggøre, at der drages en Grænse i Befolkningen mellem dem, der skal have Nedsættelse paa den ene Side, og de øvrige paa den anden. Man maa ogsaa huske paa, at det ikke alene er Lønarbejderne, der rammes af denne Stigning, men der er mange andre Smaakaarsfolk, smaa Husmænd og smaahandlende, som ogsaa meget daarligt har Raad til at betale, og over for denne Kategori hjælper den Stigning i Lønnen, som er stillet i Udsigt, jo ikke. Men selvfølgelig, hvis Statens finansielle Situation ikke kan tillade, at den træder til og virker regulerende med Hensyn til Rugbrødsprisen, maa man forsøge at gaa andre Veje, og jeg vil haabe, at det maa lykkes at finde en Udvej, saa at dette